

**МИКОЛА СЯДРИСТИЙ:
«СПРАВЖНЯ ДЕМОКРАТИЧНА СВОБОДА
НАСАМПЕРЕД ПЕРЕДБАЧАЄ ГЛИБОКІ
ЗНАННЯ СВОЇХ ІСТОРИЧНИХ ВОРОГІВ,
ВЛАСНИХ НЕДОЛІКІВ І СЛАБКОСТЕЙ»**

Події останніх років, пов'язані з окупацією Росією Криму і захопленням значної території Донбасу, відверті територіальні претензії Кремля щодо Польщі та Прибалтійських країн, масштабна передислокація в ці дні зі східних регіонів РФ ближче до кордонів з Євросоюзом тисяч одиниць важкого озброєння та військових підрозділів (під приводом навчань «Захід-2017»), вкотре переконують: за 100 років після так званої Жовтневої революції в Петербурзі Росія не змінила своєї імперської суті. Ось вердикт, який зробив на початку 2000-х головний ідеолог горбачовської перебудови, колишній секретар ЦК КПРС Олександр Яковлев: «Я пришел к глубокому убеждению, что октябрьский переворот является контрреволюцией, положившей начало созданию уголовно-террористического государства фашистского типа» (А. Яковлев. Омут памяти. – М., «ВАГРИУС», 2001. – с. 9).

– Академіка Яковлева, якого ви згадуєте, вважаю одним із найглибших аналітиків сучасної історії Росії, яка нині веде, як і в часи Леніна, війну проти України.

Микола Сядристий промовив це переконливо, неспішно. А приводом для нашої чергової зустрічі в його музеї був вихід друком унікальної книжки Митця і незалежного історика «Молох ленинизма. Идеология государственного террора». Як і попередня його книга

«Коммуно-мраксизм: ловушка дьявола для рабов» – написана російською. Для ширшого кола відвідувачів музею, насамперед іноземних.

– Хоча й минуло 15 років з першого видання «Омута памяти», висновки Олександра Яковлева сьогодні ще актуальніші. Особливо ці, які наводжу в Передмові до «Молоха ленинизма»: «Власть обозвала себя демократической, хотя остается по содержанию классически советской, а к человеку – еще равнодушнее. Страшно подумать, что нам заготовлена судьба печенегов, скифов, инков и многих других загадочно исчезнувших народов. Исчезнем и мы, но в отличие от древних, совсем без загадок. Потому как еще рабы... потому как лентяи и воры, потому как больны гордыней без достоинства. Потому как занимаемся демагогией, а не построением собственного жития... И дай Бог нам как можно скорее избавиться от психологического большевизма, от имперской тоски, от извечной лени и унижительного раболепия».

– **Миколо Сергійовичу, «Молох ленинизма. Идеология государственного террора», на перший погляд, про минулий наш трагічний час. Про методичне, цілеспрямоване знищення основи держави – селянства, національної та державної еліти у всіх сферах людської діяльності.**

– Насправді це не зовсім так. Книга документально і глибинно розкриває всі витoki не лише нинішніх суспільних проблем, а й труднощі подолання їх у найближчому і далекому майбутньому. Бо фундамент їх був створений злочинною марксистсько-ленінською ідеологією, яка виховала за допомогою страху і терору особливий тип безвільних рабів.

– **Станіслав Говорухін у своїй книзі «Росія, яку ми втратили» переймається питанням: «Де шлях до відродження Росії? І сам відповідає: людям без роду і племені, без коріння і без батьків, без історії та історичного досвіду ніколи не вибратися на цей шлях... Сьогодні, здалеку, – доходить висновку Говорухін 15 років тому, – здається диявольським маренням те, що відбувалося з Росією на початку століття. Якесь загальне осліплення. Наче Господь забрав у людей розум».**

– А невже цього не відбувається сьогодні у путінській Росії? Історія, скажу вам, – напрочуд анекдотичне явище. У цьому переконався, бо віддав усе життя вивченню історії багатьох держав. Це безсмертна громадська трагікомедія, що постійно повторюється при нових свідках

та гравцях. Наприклад, радянським людям знадобилося мінімум 80 років, аби дійти висновку, що Ленін виявився не тією людиною, за якою треба було так довго і переконано йти. І лише після цього в Україні – та й то не повсюди – розпочався «ленінопад». Але основна маса ошуканого населення досі не має жодного істинного уявлення про Леніна – великого політичного авантюриста, котрий, будучи антихристом, чинив зло під виглядом добра. Зрадивши своїй Вітчизні, Ленін за активної підтримки німецького Генштабу, завербованим агентом якого він був з 1915 року, вчинив у жовтні 1917-го з групою заколотників реакційний переворот, незаконно захопивши владу в країні. Німецький генерал Ерїх фон Людендорф, який керував під час Першої світової війни збройними силами Німеччини, розповідаючи в своїх спогадах про заслання Леніна до Росії, писав: «...Росія мала рухнути в провалля».

– **І цей «виродок, моральний ідіот від народження», – за визначенням Івана Буніна, лауреата Нобелівської премії, російського письменника, – чудово впорався з поставленим завданням, «явив світу потрясіння: він розорив найбільшу в світі країну і вбив кілька мільйонів людей...».**

– На жаль, наші сучасні кишенькові історики зі званнями докторів наук, професорів мовчать про головне: абсолютно всі рішення і дії Леніна були жорстким втіленням у життя сатанинських ідей Карла Маркса та його поплічника Фрідріха Енгельса. Вони вважали, наприклад, селянство «реакційним класом», а інтелігенція начебто працює на капіталістів. Як вірний марксист, Ленін, захопивши владу, одразу ставить злочинне завдання: «Ми маємо розколоти село на два ворожі класи. (А селянство становило на той час 80% населення! – М.С.). Ми зобов'язані розпалити там, у селі, громадянську війну, що ми змогли зробити у місті». У результаті «найлюдяніша людина» залишила після себе повністю зруйновану країну, відкинувши її своєю ідеологією і владою не менш як на 100 років назад, виховавши при цьому терором і гулагами особливий тип покірно-мрійливих рабів. На селі розпочався небачений голод. (А в 1914 році Росія, до речі, виробляла хліба на одну третину більше, ніж найбільші хліборобні країни світу – Аргентина, Канада, США, разом узяті. 80% усього світового виробництва льону перед жовтневим переворотом становив російський льон). Едмон Тері, відомий французький економіст, передрікав Росії до середини ХХ століття панівне становище в Європі як в економіці, так і в політиці. Ленін

же, безжалісно розоривши мільйони міцних селянських господарств, репресувавши у тюрмах і таборах руками чекістської орди тисячі й тисячі «куркулів», письменників, учених і лікарів, вислав із країни загалом майже 400 тисяч представників інтелігенції, обезглавивши у такий спосіб в інтелектуальному сенсі цілу державу.

– **Піррову перемогу Леніна над своїм народом зафіксував і укріпив вірний його послідовник – «залізний» Йосип Сталін, портрети якого досі носять у Москві на Красній площі разом із портретами Путіна.**

– Усі проблеми нинішніх днів є результатом цієї «перемоги». На одну з них, до речі, ще 1938 року вказав видатний російський релігійний мислитель, філософ, історик і культуролог Георгій Федотов: «Росія – найпослідовніша країна фашизму. Не забудьте, що Ленін і був винахідником цієї державної форми, яку Муссоліні та Гітлер позичили у нього. А соціальний зміст московського фашизму нічим не відрізняється від німецького».

– **Але в нашому постгеноцидному суспільстві досі живе наївна думка і переконання, що Сталін знищував цвіт нації, «вірних ленінців», керуючись особистими інтересами, начебто забувши ленінську «партійну порядність».**

– Про яку порядність, високу мораль сифілітика і пасивного педераста можна говорити?! Була у Леніна одна дружина-чоловік – це Григорій Зинов'єв, який, сумуючи за ним, писав: «Цілую твою марксистську дупку». І була у нього лише одна мораль – це брехня. І мав він одну велику перевагу навіть після своєї смерті над живими: перебуваючи на тому світі, він продовжував убивати живих своїми законами і постановами, секретними вказівками співучасникам злочинів.

– **Злочинів, небачених за своєю жорстокістю, передусім проти православного духовенства, вважаючи релігію, за Марксом (нас цього вчили в інститутах), опіумом для народу.**

– А факти з цього приводу жахливі та неспростовні. Спецкомісія, організована за ініціативою Олександра Яковлева для вивчення різних видів злочинів у СРСР і яка мала безперешкодний доступ до всіх секретних архівів країни, на конкретних документах довела: саме за особистою ініціативою і вказівками Леніна в Росії з приходом до влади більшовиків розпочалися небачені погроми храмів, церков, знищення духовенства, священнослужителів. «Вилучення цінностей, особливо найбагатших лавр, монастирів і церков, має відбуватися з безпощадною рішучістю, безумовно, ні перед чим не зупиняючись і в найкорот-

ший строк», – надсилає Ленін секретного листа керівникам каральних органів – ОГПУ, Ревтрибуналу, Наркому юстиції. «Чим більше представників реакційної буржуазії та реакційного духовенства вдасться нам з цього приводу розстріляти, тим краще...» За даними Дмитра Волкогорова, відомого радянського і російського історика, колишнього радника президентів РФ, за особистою ініціативою Леніна з 1917-го до 1922 року було розстріляно понад 14 000 православних священників. Згідно з дослідженнями спецкомісії під керівництвом Олександра Яковлева за цей період було знищено понад 100 тисяч вірян. «Документи свідчать, що священнослужителі, монахи і монахині зазнавали звірячих розправ: їх розпинали на царських воротах, скальпували, душили єпитрахілями, варили в котлах із киплячою смолою, «причащали» розплавленим свинцем, топили в ополонках».

– **На 33-й сторінці книги Станіслава Говорухіна «Росія, яку ми втратили», наводяться з цього приводу жахливі факти такого звірства в Україні. «У Херсонській області священника розп'яли на хресті», «у Харкові священника Дмитра вивели на кладовище, роздягли догола. Коли він почав хреститися, йому відрубали праву руку». Тут же йдеться і про страшні катування, яких зазнав архієпископ Пермський Андроник. Над ним глумилися жахливо – «вирізали щоки, викололи очі, обрізали ніс і вуха. Потім кинули в річку».**

– Не відставав і Сталін від «великого вождя» – вчителя після його смерті в жахливих розправах над духовенством. Понад те, він навіть перевершив його в цьому. «Найбільша кількість жертв із православного духовенства при Сталіні, – стверджує Олександр Яковлев, – припадає на 1937 рік: всього тоді було репресовано 136 900 осіб, із них розстріляно 85 300. У 1938-му відповідно – 28 300 і 21 500. У 1939-му – 1500 і 900, у 1940-му – 5100 і 1100.1, нарешті, 1941 року репресовано 4000 священників, із них страчено 1900» (Александр Яковлев. «Омут памяти». – с. 589–590).

– **Читаючи вашу книжку «Коммуно-мраксизм: ловушка дьявола для рабов», я зрозумів, що Путін із його тактикою захоплення Криму «зеленими чоловічками» взяв приклад з Леніна.**

– Такі припущення мають реальне підґрунтя. Військовим частинам, які були відправлені Леніним в Україну для незаконного захоплення її території та жахливих грабежів хліба й вугілля, «червоний цар Кремля» наказує перелицьовуватися для обману українського населення. Ленін – Орджонікідзе: «Тов. Серго! Рішуче і беззаперечне пе-

релицювання наших частин, що є в Україні, на український лад – таке тепер завдання. Треба заборонити Антонову називати себе Антонов-Овсієнко – він має називати себе просто Овсієнко. Те саме треба сказати про Муравйова та інших» (В. Ленін. – т. 50, с. 50).

– Це той генерал Муравйов, котрий доповідав Леніну про розстріл за два тижні в Києві п'яти тисяч осіб, а Ленін дорікав своїм спілникам-головам: «мало розстрілюєте»?!

– Так, той самий. Цинізм Леніна у ставленні до України та її народу під час багаторічного грабежу і вбивств її населення небувалий. 2 грудня 1919 року Ленін через ЦК ВКП(б) ухвалює «Резолюцію про Радянську владу в Україні», де зазначено: «Необхідно на ділі викривати перед українським селянством контрреволюційну демагогію, начебто завданням Радянської Росії є викачування хлібних та інших продовольчих продуктів з України до Росії» (В. Ленін. – Т. 39, с. 336).

– В одній зі своїх аналітичних робіт ви наводите вислів Льва Толстого про революціонерів, називаєте цей вислів великого російського письменника пророчою думкою на майбутнє: «Як яскраво проявилася на революціонерах, коли вони почали захоплювати владу, звичайна розтлінна дія влади: зарозумілість, гордість, марнославство і, головне, неповага до людини». А які не кращі риси більшості наших народних депутатів та чиновників, яких привели до влади Майдан та Революція гідності, ви додали б?

– Непорядність, демагогія, жадібність, накопичення, патологічне устремління до наживи, дволикість і, звичайно, популізм. Популізм – страшна хвороба нашого політичного сьогодення! Десь місяць тому мені дали почитати дані дослідження, зробленого Комітетом виборців України в рамках проекту «Дослівно». На основі висновків Міністерства фінансів щодо можливостей фінансової реалізації законопроектів перше місце за кількістю нереалістичних пропозицій посідає фракція «Опозиційного блоку». За січень – травень депутати цього блоку подали 75 законопроектів, із яких 61, або 81%, отримали негативний висновок Мінфіну. Як тут не згадати утопічні, популістські, а по суті, відверто брехливі маніакальні заклики Леніна про наближення Всесвітньої революції та «Всесвітньої Федеративної Республіки Рад». «Ви незабаром побачите, як створюється Всесвітня Федеративна Республіка Рад. Нехай живе Всесвітня Федеративна Республіка Рад! (Бурхливі оплески)» (3 виступу 17 квітня 1919 р. на Перших московських командних курсах // В. Ленін. – Т. 38, с. 300).

– Олексій Кошель, голова Комітету виборців України, наводячи ці цифри, робить висновок: Той факт, що Мінфін «рубас» кожен третій законопроект, свідчить про дві масштабні проблеми в українському парламенті: по-перше, низьку якість проектів законодавчих актів, по-друге – про масштаби популізму, які вже стали загрозливими для парламентської роботи

– Скажу більше: популізм як форма політичної брехні став реальною загрозою нашій незалежності та українській державності. Бо за своєю суттю він не здатен до конструктивної праці. Йому чужі національні, державні інтереси. Він украй далекий від того народу, за який так брехливо «уболіває». Такої думки, до слова, дотримуються Ігор Юхновський, покійний кардинал Любомир Гузар, Мирослав та інші члени ініціативної групи «Першого грудня». Рік тому вони виступили зі зверненням «Загроза популізму». На жаль, це звернення, надруковане лише в кількох інтернет-виданнях, не набуло бажаного розголосу та обговорення в провідних ЗМІ, у парламенті, який найбільше вражений цією хворобою.

– Щоб зрозуміти, чому ця тема, порушена найкращими представниками української еліти, виявилася, по суті, небажаною для власників телеканалів та інших підконтрольних засобів масової інформації, треба лише вчитатися в саме звернення «Загроза популізму». Тим паче воно невелике за обсягом.

– Ваше видання зробить добру справу, якщо надрукує його хоча б у стислому вигляді.

Що наша газета і зробила, друкуючи як складову мого інтерв'ю з Миколою Сядристом, практично без скорочень текст звернення «Загроза популізму».

«Привид бродить по Європі – привид популізму. На дріжджах політичного популізму ростуть рейтинги крайніх правих і крайніх лівих партій. Демократичні, ліберальні цінності піддаються серйозним випробуванням. Авторитарні режими збирають несподівані дивіденди... Популізм буйним цвітом розквітає і в Україні. Щодня, щогодини, щохвилини його бурхливі виверження демонструють засоби масової інформації. Він крикливий. Він любить телекамери. Йому подобається пафос енергійних слів і розірвані сорочки на власних грудях (начебто за злидений народ!). А водночас – він зовсім не цурається супердорогих іномарок та годинників, прихованих від людського ока маєтків, таємних закордонних рахунків, вишуканих «олігархічних» убрань...

Улюблене його заняття – політичний торг. Він жадібний – і тому продажний. Він залюбки паразитує на соціальних бідах, лукаво спрощуючи складне, безсоромно експлуатуючи найпростіші соціальні емоції, спокушаючи суспільство легкими шляхами до матеріального благополуччя та справедливості.

Суттю популізму є політична корупція. Його порожні обіцянки й грізні «прокльони» на адресу «ворогів народу» – хабар утомленому суспільству. За них він прагне отримати прибуток у нечувано великих розмірах.

Йому не знайоме почуття відповідальності, тому він охоче втікає в позірну опозиційність. Проте тільки до пори до часу: насправді популісти марять владними кріслами. Вони потрібні їм, щоб зірвати «куш» і втекти. За кордон або знову в «опозиціонери»...

Популізм миттєво розпізнає «своїх» і лучить їх у мережі корупційної змови. Протиставитись цьому можна свідомою солідарністю здорових і творчих осередків суспільства, об'єднаних задля реального реформування країни. Протиставити популізмові можна лише громадську зрілість. А зрілість передбачає відповідальність. За себе, не обдурених. За своїх нащадків. За країну, в якій живеш і яка назавжди є твоєю Батьківщиною. Остерігаймося лукавих. **Ініціативна група «Першого грудня».**

– Тож, за великим рахунком, ні декомунізація, ні люстрація не внесли поки що у погляд наших громадян на минуле країни нічого істотного, не викинули методи ленінського популізму з голів українців? До речі, чи цікавляться вашими аналітичними роботами керівники Міносвіти, Мінкультури? За які кошти ви друкуєте свої книжки?

– Друкую за власні кошти, тому тиражі невеликі. Моїми працями наші, так звані державні діячі не цікавляться. Великий інтерес постійно виявляють посольства та різні представництва практично всіх іноземних країн. Бо вони щиро хочуть знати істинну історію нашої країни і колишньої радянської імперії, стосовно якої я дав величезний документальний матеріал. На виставці мікромініатюр, яка майже 40 років демонструється в Києво-Печерській лаврі, та виставці з Голодомору в Україні побували високопосадовці майже всіх провідних держав світу, побували президенти всіх тих країн. А наших вчорашніх і нинішніх лідерів це національне надбання не цікавить.

І я цьому не дивуюся. Радянська влада, тобто ленінська влада, не вмерла, вона лише переодяглася в інше, сучасніше вбрання. На вирі-

шальних державних посадах та серед законотворців – здебільшого вчорашні комуністи або їхні вихованці, які подорослішали. Дмитро Волкогонov ще у 1995 році з боєм говорив про цю загрозливу тенденцію на теренах колишнього СРСР. Перебуваючи у США, він робить у своїх щоденниках такий запис: «Время держит за фалды не только какого-то конкретного человека, но и всю нацию. Ленинско-сталинская система не распалась... Печально... История, как всегда, никого ничему не учит».

– Нам дуже важлива позиція саме цієї порядної, добре обізнаної людини (у 1991 році вийшов із лав КПРС), яка обіймала в Росії до самої смерті найвідповідальніші посади в сфері контрпропаганди, оборони та безпеки. В останній його книжці «Этюды о времени» на с. 51 є такі рядки, якими я хотів би завершити нашу бесіду: «Чего я боюсь? – Глобального конфликта между Западом и Востоком. В XXI веке. Националистического безумия с фашистской окраской в России... На что я надеюсь? На безмерную мудрость Провидения, которое не допустит эсхатологического мрака». Миколо Сергійовичу, ваш погляд на подальший розвиток історичних подій на Європейському континенті.

– Те, що відбулося в жовтні 1917 року в Росії, ще не закінчилося. Єрмак, Разін, Пугачов, Іван Грозний, Ленін, Сталін, Путін – усе це один і той самий історичний процес, що розвивається, одного і того самого історичного походження, однієї й тієї самої злочинної свободи, з розбійницьким посвистом забутої орди. Але Найвища Космічна Сила, яку ми називаємо Богом, нічого не випускає з уваги. І завжди вчасно приймає неминучі рішення, які здаються недумаючим масам і самовпевненим тиранам несподіваними і детективними – варто лише згадати кінець тоталітарних імперій та історії всіх диктаторів.

За мірками людського життя ці події завжди відбуваються з певним запізненням. Але цій Силі нікуди поспішати, адже у Неї попереду – безмежна Вічність. А можливо, перед своїм остаточним рішенням Вона ще раз дає тим, хто згрішив, додатковий час подумати, зупинитися. І покаятися. І якщо цього не відбувається, Космічна регулятивна Сила ухвалює своє неминуче рішення. Згадайте, як СРСР, найсильніша країна світу, одного дня зникла без єдиного пострілу після підписання Біловезької угоди. Те саме сталося з нацистським Рейхом, який створювали на тисячу років. При цьому всі його вожді покінчили життя самогубством разом зі своїми дружинами і коханками. Чи зга-

дайте Муссоліні, Чаушеску, Хусейна... Літаки, танки, підводні човни, ракетні системи – все виявилось безсилим перед Вищим Рішенням. І те саме обов'язково станеться з нашою політичною системою, яка після розпаду СРСР не зникла, а лише переодяглася.

P.S. У дверях скромного кабінету Миколи Сядристого на другому поверсі музею вже зібрався натовп відвідувачів, щоб узяти автограф у Великого Майстра.

– Все, пора закінчувати. Люди чекають, – похмуро промовляє мій співрозмовник.

І «на дорогу» декламує строфу зі свого вірша з обкладинки його могутньої аналітичної праці «Молох Ленінізму. Ідеологія державного терору»:

*О, Рая призрачные виды,
Идей миражных красота,
Где ждет наивных пустота
И жертв безмолвных пирамиды...*

**«Урядовий кур'єр», 29 серпня 2017р.,
Київ**